

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.212 van 13 februari 2015
in de zaak A. 214.938/IX-8586**

In zake: Floris VAN DER VEKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Minnen
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Ballaarstraat 69-71 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 februari 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van “[d]e beslissing van de examencommissie toelatingsexamen arts en tandarts van 17 januari 2015 tot bevestiging van de beslissing dat [Floris Van Der Veken] niet geslaagd is voor het toelatingsexamen”.

2. Tevens wordt gevorderd “[v]erwerende partij op te leggen om op zeer korte termijn, en uiterlijk binnen de 7 kalenderdagen vanaf het tussen te komen arrest, opnieuw samen te komen teneinde een nieuwe beslissing te nemen”.

II. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 februari 2015, om 15.00 uur.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hilde Minnen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Christophe Coen, die *loco* advocaat Jim Deridder verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

4.1. Door de Vlaamse Regering wordt vóór de aanvang van het academiejaar tweemaal een toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts georganiseerd. De eerste keer in de periode van 1 tot 15 juli, de tweede keer in de periode van 25 augustus tot 7 september (artikel II.187, § 2, 1°, van de Codex Hoger Onderwijs en artikel 7, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001 ‘houdende nadere regels met betrekking tot het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts’).

Dat toelatingsexamen omvat twee gedeelten: vooreerst ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’, namelijk de vakken biologie, fysica, scheikunde

en wiskunde, en voorts ‘informatie verwerven en verwerken’ betreffende thema’s die aansluiten bij de beroepspraktijk van artsen of tandartsen (artikel II.187, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs).

Om te slagen voor dat examen moet de kandidaat ten minste 10 op 20 punten behalen voor het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’, ten minste 10 op 20 punten voor het examengedeelte ‘informatie verwerven en verwerken’ en ten minste 22 op 40 punten voor beide examengedeelten samen (artikel II.187, § 2, 5°, van de Codex Hoger Onderwijs).

De examencommissie past een giscorrectie toe. Een juist antwoord levert positieve punten op; een fout antwoord levert negatieve punten op (-1/3de punt); geen antwoord levert nul punten op.

4.2. Verzoeker neemt op 26 augustus 2014 deel aan het toelatingsexamen.

4.3. Op 29 augustus 2014 beslist de examencommissie ter gelegenheid van de deliberatie dat drie vragen van het eerste examengedeelte worden geschrapt, evenals zes vragen van het tweede examengedeelte.

4.4. Met een e-mail van 4 september 2014 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij niet geslaagd is voor het toelatingsexamen.

Na consultatie van de website van het toelatingsexamen stelt verzoeker vast dat hij 9,2 op 20 punten behaalde voor het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’, 15,2 op 20 punten voor het examengedeelte ‘informatie verwerven en verwerken’ en 24,4 op 40 punten voor beide examengedeelten samen.

Op de website kan hij ook het volgende lezen:

“Volgens Art. 20. § 3. van het Besluit van de Vlaamse Regering (2001) kan de examencommissie na itemanalyse en bij een manifest slechte itemrespons besluiten tot het verwijderen van de positieve en negatieve punten van dit item in de scores van alle kandidaten. De examencommissie heeft na itemanalyse beslist om vraag 5 van biologie, vraag 8 van chemie en vraag 6 van fysica uit het examenonderdeel ‘Kennis en inzicht in de Wetenschappen’ te schrappen.

Uit de stilleestekstproef werden de vragen 20, 23, 34, 46, 53 en 57 weggenomen.

De scores van de verschillende onderdelen werden herrekend naar het voorziene puntengewicht.”

584 kandidaten zijn wel geslaagd voor het toelatingsexamen.

4.5. Blijkens een bericht van 27 september 2014 op de website van het toelatingsexamen verklaarde de examencommissie, na schrapping van nog één vraag van het eerste examengedeelte en twee vragen van het tweede examengedeelte, bijkomend nog tachtig kandidaten geslaagd.

Dit bericht luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de inzagemomenten van de kandidaten stelde de examencommissie eind september [...] vast dat er een interpretatieprobleem met drie vragen (chemie 7; stilleestekst 27 & 60) mogelijk is. Conform het reglement heeft de examencommissie besloten deze vragen te verwijderen.

De examencommissie heeft daarna het resultaat van alle kandidaten van de augustussessie 2014 opnieuw grondig herbekeken. Na verwijdering van de vragen en na herdeliberatie verklaarde de examencommissie 80 bijkomende kandidaten geslaagd. Al deze bijkomende geslaagden werden reeds door de examencommissie per e-mail op de hoogte gebracht.”

De bedoelde nieuwe beslissing van de examencommissie werd genomen tijdens de buitengewone vergadering van deze commissie op 26 september 2014.

Verzoeker van zijn kant verneemt vanwege de verwerende partij niets over het resultaat van de nieuwe deliberatie van de examencommissie over

zijn examen. Hij is klaarblijkelijk ook na de herdeliberatie van 26 september 2014 niet geslaagd.

Volgens de verwerende partij zijn voor verzoeker de herberekenende resultaten de volgende: 9,4 op 20 punten voor het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’, 15,3 op 20 punten voor het examengedeelte ‘informatie verwerven en verwerken’ en 24,7 op 40 punten voor beide examengedeelten samen.

4.6. Ingevolge arrest nr. 229.210 van 18 november 2014 van de Raad van State gaat de examencommissie op 21 november 2014 opnieuw over tot een deliberatie. Diezelfde dag nog wordt aan verzoeker per e-mail het resultaat daarvan meegedeeld. Deze e-mail vermeldt:

“Na kennisname van het arrest en alle elementen besliste de examencommissie om aan alle kandidaten van de augustussessie positieve punten toe te kennen voor de 3 vragen die geschrapt werden bij de herdeliberatie op 26 september 2014. (vraag 7 van chemie, vraag 27 en 60 van de stilleestekst)

Deze ingreep wijzigt niets aan de vragen die geschrapt werden tijdens de gewone deliberatie op 4 juli en de gewone deliberatie op 29 augustus.”

Verzoeker behaalt nu 9,9 op 20 punten voor het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’, 15,4 op 20 punten voor het examengedeelte ‘informatie verwerven en verwerken’ en 25,3 op 40 punten voor beide examengedeelten samen.

Na deze tweede herdeliberatie zijn er 732 geslaagden voor de augustussessie van het toelatingsexamen. Verzoeker blijft evenwel niet-geslaagd.

4.7. Met een aangetekende brief van 12 december 2014 stelt verzoeker bij de voorzitter van de examencommissie een beroep in zoals bedoeld in artikel 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001 ‘houdende nadere regels met betrekking tot het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts’ (hierna: het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001).

Hij voert grieven aan met betrekking tot de afronding van de punten en de schrapping van de negen vragen bij de deliberatie van 29 augustus 2014.

4.8. Op 17 januari 2015 neemt de examencommissie, na onderzoek van verzoekers grieven, die worden verworpen, de volgende beslissing:

“De examencommissie handhaaft de resultaten van verzoeker zoals vastgelegd op 21 november 2014.

Gelet op de bepalingen van artikel II.187, § 2, 5° van de Codex Hoger Onderwijs, wordt verzoeker niet geslaagd verklaard.

In geen enkele stand van de procedure heeft verzoeker er aanspraak op kunnen maken om wél geslaagd te worden verklaard, en de deliberatiebeslissingen die verzoeker bekritiseert, hebben hem nooit enig voordeel of recht ontnomen.

Het beroep wordt om de bovenstaande redenen verworpen.”

Dit is de bestreden beslissing.

Met een brief van 20 januari 2015 wordt ze aan verzoeker ter kennis gebracht. Bij deze brief is onder meer een “itemanalyse” van de op 29 augustus 2014 geschrapte vragen gevoegd.

4.9. Met een e-mail van 22 januari 2015 vraagt de raadsvrouw van verzoeker aan de secretaris van het toelatingsexamen nadere toelichting, omdat “de bijgevoegde itemanalyse van de geschrapte vragen [haar] niet geheel duidelijk [is]”.

4.10. Op 27 januari 2015 ontvangt de raadsvrouw per e-mail “de antwoorden op de geschrapte vragen”.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

5. Er is geen noodzaak om uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, die

steunt op een gebrek aan belang in hoofde van verzoeker. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker betoogt dat hij thans de studierichting ‘biomedische wetenschappen’ volgt, maar dat hij geneeskunde wil studeren, wat hem door de bestreden beslissing wordt verhinderd. De uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn vordering is volgens hem gelegen in het feit dat het academiejaar reeds ver is gevorderd. Een succesvolle overstap naar een nieuwe academische richting veronderstelt immers een grondige opvolging van de student vanaf het begin. Verzoeker stelt dat het evident noodzakelijk is dat hij de lessen zo spoedig mogelijk kan volgen teneinde geen belangrijke leerstof te missen. Hij wijst erop dat hij zó lang op de bestreden beslissing heeft moeten wachten dat de examens van het eerste semester reeds gedaan zijn en het tweede semester inmiddels is aangevat.

Verzoeker besluit dat aangezien het academiejaar reeds ver is gevorderd, de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid het

enige rechtsmiddel is dat een tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor zijn in het geding zijnde belangen.

Beoordeling

8. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van deze procedure zeer uitzonderlijk blijven. De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert ook dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie heeft gehandeld. Diligent handelen – dit wil zeggen dat de eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State – is een vereiste dat vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Die vereiste van diligent handelen impliceert dat wanneer tegen een griefhoudende beslissing een georganiseerd administratief beroep openstaat, diegene die zijn belangen aangetast weet dit administratief beroep zo spoedig mogelijk moet instellen, dit wil zeggen van zodra het griefhoudende karakter van die beslissing voor hem of haar duidelijk wordt, en dat hij of zij, met andere woorden, de zaak niet op haar beloop mag laten.

De vraag of een verzoekende partij met gepaste spoed en diligentie heeft gehandeld, moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals ze blijken uit het dossier en uit hetgeen de partijen in dit verband hebben aangebracht.

9. Verzoeker heeft op 12 december 2014 het bij artikel 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001 georganiseerd administratief beroep ingesteld bij de voorzitter van de examencommissie.

Verzoeker voerde daarbij twee grieven aan. De eerste grief was gericht tegen de herdeliberatiebeslissing van 21 november 2014. Ze betwistte de toegepaste afronding van de punten. De tweede grief had betrekking op de deliberatiebeslissing van 29 augustus 2014. Ze betwistte de rechtsgeldigheid van de schrapping van examenvragen.

10. Verzoeker heeft deelgenomen aan het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts op 26 augustus 2014. Van de resultaten daarvan werd hij in kennis gesteld per e-mail van 4 september 2014. Naar aanleiding van die kennisgeving werd verzoeker ook ingelicht over de beslissing van de examencommissie van 29 augustus 2014 om “na itemanalyse” negen examenvragen te schrappen, drie in het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’ en zes in het examengedeelte ‘informatie verwerven en verwerken’.

Verzoeker moet dus worden geacht sinds 4 september 2014 het grievende karakter van de deliberatiebeslissing van 29 augustus 2014 te kennen en te hebben ervaren.

Niettemin duurt het tot 12 december 2014 – dit is drie maanden en één week na 4 september 2014 – vooraleer verzoeker een grief waarmee hij de regelmatigheid van de schrapping betwist aan de voorzitter van de examencommissie bezorgt.

11. Voor het tijdsverloop tussen de kennisname van de schrapping van examenvragen en het instellen van het administratief beroep bij de voorzitter van de examencommissie met onder meer een grief betreffende die schrapping, geeft verzoeker zelf in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting geen verklaring.

Hij mocht er niet op rekenen dat de examencommissie later – ná 29 augustus 2014 – nog een herdeliberatie zou organiseren, zoals op 21 november 2014 is gebeurd naar aanleiding van arrest nr. 229.210 van 18 november 2014 van de Raad van State.

Die herdeliberatie van 21 november 2014 heeft voor verzoeker geen grievend karakter dat onderscheiden is van de deliberatiebeslissing van 29 augustus 2014, althans niet wat de grief betreft die betrekking heeft op de – volgens verzoeker onterechte – schrapping van examenvragen. *A fortiori* geldt dit ook voor de beslissing die op 17 januari 2015 door de examencommissie werd genomen over verzoekers administratief beroep tegen de deliberatiebeslissing van 21 november 2014 en die het voorwerp uitmaakt van de voorliggende vordering.

12. De omstandigheid dat de beroepsmogelijkheid tegen de deliberatiebeslissing van 29 augustus 2014 door de verwerende partij nooit aan verzoeker werd meegedeeld, kan worden betreurd, maar verantwoordt niet dat al te lang wordt getalmd bij het instellen van het georganiseerd administratief beroep. Het ontbreken van de mededeling van de beroepsmogelijkheid en -modaliteiten heeft slechts een invloed op het ingaan van de beroepstermijn, maar ontslaat verzoeker niet van de vereiste van diligent handelen, die – zoals *sub* 8 is aangegeven – ook betrekking heeft op het instellen van het georganiseerd administratief beroep.

13. De concrete omstandigheden van de zaak tonen derhalve niet aan dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken, althans niet wat zijn grief betreft over de schrapping van examenvragen.

In zoverre is dan ook niet voldaan aan de schorsingsvoorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dit betekent dat de middelen die verzoekers grief over de schrapping van examenvragen aanvoeren, in zoverre ze dat doen, thans niet in aanmerking kunnen worden genomen.

14. Die grief wordt door verzoeker nader ontwikkeld in twee middelen, namelijk het derde en het vierde middel. Die middelen komen in hoofdzaak erop neer dat de examencommissie op 29 augustus 2014 ten onrechte – en dus in strijd met de in die middelen aangevoerde bepalingen en beginselen – is overgegaan tot de schrapping van vragen van het toelatingsexamen. Verzoeker betoogt, samengevat, dat een vraag maar mag worden geschrapt indien blijkt dat er sprake is van een “manifest slechte itemrespons”, dat uit documenten die hij van de verwerende partij heeft ontvangen blijkt dat voor zeven van de negen geschrapte vragen de itemrespons niet slecht was en dat die vragen dus niet hadden mogen worden geschrapt.

Deze middelen dienen hierna in zoverre niet meer te worden onderzocht.

15. Anders is het evenwel wat de eerste twee door verzoeker aangevoerde middelen betreft. Die hebben beide louter betrekking op de bestreden beslissing van 17 januari 2015. Ten aanzien van die middelen geldt het bezwaar van onvoldoende diligent handelen van verzoeker niet.

Deze middelen worden hierna wél onderzocht.

Voor zover verzoeker in het derde middel bijkomend de schending van “het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004” aanvoert, doordat “de verwerende partij in de bestreden beslissing weigert om verzoeker inzage te verlenen in de officiële antwoordbladen van alle kandidaten” en “uitsluitend een overzicht van de itemrespons bezorgt zonder de correcte antwoorden op de vragen mee te geven”, wordt dat middel hierna evenzeer nog onderzocht.

VII. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001.

Hij betoogt in zijn verzoekschrift, samengevat, dat hij op 12 december 2014 het door artikel 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001 georganiseerd administratief beroep heeft ingesteld en dat de vergadering van de examencommissie over zijn beroep pas werd geopend op 15 januari 2015, terwijl de voormelde bepaling voorschrijft dat de voorzitter, in geval van een beroep, de examencommissie binnen dertig kalenderdagen in een buitengewone vergadering bijeenroept. Ingevolge de laattijdige bijeenroeping van de examencommissie moet volgens verzoeker worden aangenomen dat deze commissie niet meer rechtsgeldig over zijn beroep kon beslissen. Het uitblijven van een tijdige beslissing impliceert, zo besluit verzoeker, dat zijn beroep moet worden ingewilligd en dat hij “desgevallend” geslaagd moet worden verklaard.

Afstand van het middel

17. Ter terechtzitting verklaart verzoeker uitdrukkelijk afstand te doen van het aldus aangevoerde eerste middel.

18. Het eerste middel dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs en van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de deliberatiecommissie voorafgaand aan het examen geen deliberatiecriteria heeft uitgewerkt in het examenreglement en niet heeft voorzien in een afronding van de punten op één decimaal. Volgens verzoeker moet bij gebrek aan een andersluidende regeling in het examenreglement worden uitgegaan van “de gebruikelijke afrondingsprincipes” en wil dit zeggen dat cijfers na de komma tussen 0,1 en 0,5 principieel naar beneden moeten worden afgerond en cijfers vanaf 0,5 tot 0,9 naar boven. Aangezien hij voor het examengedeelte ‘kennis en inzicht in de wetenschappen’ 9,9 op 20 punten heeft behaald, had er een afronding naar boven dienen te gebeuren. Verzoeker zou dan voor elk van beide examengedeelten geslaagd geweest zijn en ook voldoende punten hebben behaald op de beide examengedeelten samen.

Verzoeker voegt eraan toe dat hij weliswaar na het instellen van het georganiseerd administratief beroep heeft vernomen dat de examencommissie op 28 maart 2014 heeft beslist om af te ronden op één decimaal, maar dat deze deliberatieregel niet werd opgenomen in het examenreglement, zoals volgens hem is voorgeschreven door artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs, waardoor het niet mogelijk was deze regel vooraf te kennen en deze regel hem niet tegenstelbaar is.

Beoordeling

20. Verzoeker heeft dezelfde grief aangevoerd in zijn beroepschrift van 12 december 2014.

In de bestreden beslissing wordt deze grief op grond van de volgende motieven verworpen:

“De examencommissie wijst er op dat uit artikel I.2 van de Codex Hoger Onderwijs niet kan worden afgeleid dat de bepalingen van de Codex generiek van toepassing zijn op de examencommissie voor het toelatingsexamen arts en tandarts, zoals bedoeld in artikel II.187 van de Codex, nu de examencommissie geen hogeronderwijsinstelling is en aan een specifieke decretale regeling is onderworpen.

Uit de notulen van de vergadering van de examencommissie van 29 augustus 2014, waarvan kopie wordt bijgevoegd bij deze beslissing, blijkt (punt 5) dat de examencommissie voor het jaar 2014 heeft beslist om af te ronden op één decimaal. Er werden in 2014 geen andere deliberatiecriteria gehanteerd dan de voormelde afrondingsregels.

In de mate dat verzoeker stelt dat er geen reglementaire grondslag zou bestaan voor het afronden op één decimaal, mist het middel derhalve feitelijke grondslag.

Aangezien het deelcijfer van 9,9/20 bijgevolg rechtsgeldig tot stand is gekomen, kan verzoeker er op deze gronden geen aanspraak op maken om alsnog geslaagd te worden verklaard.”

21. Artikel II.222, 10°, van de Codex Hoger Onderwijs luidt als volgt:

“Het instellingsbestuur stelt een examenreglement op. Dit omvat ten minste:
[...]
10° de algemene regels en de modaliteiten van deliberatie.”

22. Daargelaten de vraag of de door verzoeker bedoelde afrondingsregel valt onder “de algemene regels en de modaliteiten van deliberatie” zoals bedoeld in de voormelde bepaling, neemt de examencommissie op het eerste gezicht terecht aan dat die bepaling niet op haar van toepassing is. De wijze waarop deze bepaling is geformuleerd, lijkt immers aan te geven dat ze gericht is aan de instellingen van hoger onderwijs in de strikte zin van het woord, terwijl het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts door de Vlaamse Regering wordt georganiseerd en voorafgaat aan de inschrijving aan een instelling van hoger onderwijs.

Zo kan erop worden gewezen dat artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs het steevast heeft over “studenten”, waarmee wordt bedoeld “de persoon ingeschreven in een instelling” (artikel I.3, 59°, van de Codex Hoger Onderwijs), of over “afgestudeerden van een opleiding”.

Dat artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs niet het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts beoogt, lijkt ook te worden bevestigd door de vaststelling dat deze bepaling het opstellen van het examenreglement overlaat aan het instellingsbestuur zelf, terwijl de *lex specialis* die geldt voor het toelatingsexamen, namelijk artikel II.187 van de Codex Hoger Onderwijs, aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid verleent om de nadere regels van het toelatingsexamen en het examenreglement vast te stellen (§ 2, 3° en 4°). Dat examenreglement ligt overigens vervat in de artikelen 19 tot 25 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs, is het middel derhalve niet ernstig.

23. De examencommissie heeft op 28 maart 2014 beslist dat “er zal worden afgerond op 1 decimaal”. Op 29 augustus 2014 wordt die beslissing bevestigd: “er zal in 2014 worden afgerond op één decimaal, net zoals in juli”.

Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat die beslissing de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat of het rechtszekerheidsbeginsel miskent.

Verzoeker maakt weliswaar gewag van “gebruikelijke afrondingsprincipes” die volgens hem moeten worden toegepast “bij gebreke aan een andersluidende regel”, maar in dit geval blijkt door de examencommissie op 28 maart 2014 precies wél een andersluidende regel te zijn vastgesteld.

Het enige dat verzoeker daartegen inbrengt is dat die regel niet formeel in het examenreglement is opgenomen, waardoor “het voor de kandidaten niet mogelijk was om deze criteria vooraf te kennen” en de beslissing van de examencommissie van 18 maart 2014 hem niet tegenstelbaar is.

Zo-even werd al aangegeven dat de beweerde verplichting om die regel in het examenreglement op te nemen op het eerste gezicht niet kan voortvloeien uit artikel II.222 van de Codex Hoger Onderwijs waarnaar verzoeker verwijst, aangezien die bepaling niet van toepassing lijkt op de organisatie van het toelatingsexamen voor de opleidingen van arts en tandarts. Uit welke normatieve bepaling of welk rechtsbeginsel een dergelijke verplichting dan wél zou voortvloeien, maakt verzoeker niet duidelijk.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat “het voor de kandidaten niet mogelijk was om deze criteria vooraf te kennen”.

24. Ten overvloede zij opgemerkt dat verzoeker niet duidelijk maakt waarin zijn belang gelegen is, rechtstreeks verband houdend met zijn examenresultaat, om de afrondingsregel zoals die op 18 maart 2014 door de examencommissie was aangenomen, “vooraf” te kennen.

Indien hij dit belang zou situeren in het feit dat zijn examenprestatie erdoor wordt beïnvloed, wat hij overigens niet aantoonst en zelfs niet beweert, valt moeilijk te begrijpen waarom hij de kwestie niet, met toepassing van artikel 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001, bij de examencommissie aan de kaak heeft gesteld na de kennisneming van zijn punten zoals ze bij de deliberatie van 29 augustus 2014, eveneens op één decimaal afgerond, werden vastgesteld.

25. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde en vierde middel

Uiteenzetting van de middelen

26. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van “het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004”, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

27. Het vierde middel is geput uit de schending van artikel 20, § 3, van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 februari 2001, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Beoordeling

28. Hiervóór werd *sub* 14 al aangegeven dat het derde en het vierde middel in het kader van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet dienen te worden onderzocht voor zover verzoeker er grieven in ontwikkelt die betrekking hebben op de schrapping van vragen van het toelatingsexamen ter gelegenheid van de deliberatie van 29 augustus 2014, gelet immers op het grote tijdsverloop tussen de kennisneming van de grievende beslissing en de reactie daartegen vanwege verzoeker.

29. Voor zover verzoeker in het derde middel bijkomend de schending aanvoert van “het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004” doordat “de verwerende partij in de bestreden beslissing weigert om verzoeker inzage te verlenen in de officiële antwoordbladen van alle kandidaten” en “uitsluitend een overzicht van de itemrespons bezorgt zonder de correcte antwoorden op de vragen mee te geven”, moet op het eerste gezicht worden opgeworpen dat uit niets blijkt en verzoeker ook niet beweert dat hij dienaangaande de administratieve beroepsmogelijkheid heeft uitgeput waarin te dezen lijkt te zijn voorzien bij artikel 22 van het decreet van 26 maart 2004 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’.

Overigens kan moeilijk worden ingezien hoe een eventuele schending van het voornoemde decreet de wettigheid van de beslissing waarbij verzoeker niet-geslaagd wordt verklaard voor het toelatingsexamen, in het gedrang zou kunnen brengen.

Ook in zoverre kan het derde middel niet worden aangenomen.

30. Het derde en het vierde middel kunnen in geen dele worden aangenomen.

D. Slotsom

31. Uit wat voorafgaat volgt dat de aangevoerde middelen, voor zover ze in aanmerking kunnen worden genomen, niet ernstig zijn.

VIII. Vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel

32. Verzoeker vordert bijkomend om als voorlopige maatregel aan de examencommissie op te leggen om “op zeer korte termijn, en uiterlijk binnen de 7 kalenderdagen vanaf het tussen te komen arrest, opnieuw samen te komen teneinde een nieuwe beslissing te nemen”.

33. Aangezien niet aan de schorsingsvoorwaarden is voldaan en de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid derhalve dient te worden verworpen, moet de accessoire vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel hetzelfde lot ondergaan.

IX. Kosten

34. De verwerende partij vraagt in haar nota om aan verzoeker het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding ten laste te leggen.

35. Aangezien de verwerende partij in dit geval als de “in het gelijk gestelde partij” dient te worden beschouwd, is er grond om die vraag in te willigen. Om dezelfde reden kan geen gunstig gevolg worden gegeven aan de vraag van verzoeker om de betaling van een rechtsplegingsvergoeding op te leggen aan de verwerende partij.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Tiny Temmerman,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys